

Tüyü Bitmemiş Yalnızlık

— Güz Yangını · 21 Kasım 2011

Bitti dedin gidiyorum
ama senden
ama bizden
yazılmış tüm şiirlerden
nereye diye sorma bana
çocukluğumu kaybettiğim düşleredir son biletim
melodisi ç/alınmış bir hayaldi kalan elde
bilinmeyen ufukların sessizliği var içimde

bavuluma sensizliği doldurdum,
tebessümleri boş çerçeveye asıp
gidiyorum işte...
kasım ayazlarına sarınıp uzaklaşıyorum ikliminden
avuçum dolusu dilekler savrulurken semalarına...

tüyü bitmemiş bir yetim yalnızlık bırakıyorum sana
rüzgârları birde
saçlarına düşen damlalarda bul beni!
bir bahar sabahı minik bir serçenin gözlerini düşün!
belki de bir dilencinin boş avuçlarında bulursun beni
kim bilir belki de hiç hatırlamazsın...

bu gece bir vedayı öldürüyorum kalemin kanayan ucuyla
sen yorgun bir vaveylâsın dilimde
kırgın çocukluğum ellerimden kayıp giderken
sustuğum tüm şiirleri sana yazıyorum
şehrime öksüz bırakan kelimelerini yalnızlığa gömüp
yazılmamış tüm mektupları yak şimdi
bil ki artık gece kadar dilsizim sana

bil ki;
sustum şimdi en az ölüm kadar
çevir gözlerini nar'a
zühre kadar sessiz ve sensizim, göreceksin
sana dair her şeyi bir köşe başına bırakıyorum

beyaz kışları giyinme vakti artık
son yaprak da düřtü dalından
son sayfada tükendi ömrümüzden işte
hiç başlamamış bir öykü burada bitiyor
ve
avuçumu kanatan kırgınlıkları da alıp
gidiyorum

işte böyle sevgili
"kimi zaman, sevdiğin kadar kaybolursun aşkın keskin tarafında
kimi zaman, anlatamazsın sustuğın onca cümlede!
kimi zaman hazana dair düşlerin dizleri kanar
ama ağlayamazsın!
son nefesinde bile tüm çaresizliğine sen diyeceksin
bitti dedin gidiyorum sevgili